

Kokice goje!

UKRATKO

SREDA, 4. APRIL 2007.

Mihaela Kezele, režiserka filma "Milan"

film. Bila sam strašno ljuta jer sam na medijima slušala jednu, a od svoje rodbine i prijatelja potpuno drugu priču. Dobro je da sam sačekala da se ta ljutnja slegne i da sam malo hladnije glave snimala film.

Bila sam vrlo obazriva jer nisam želela da moj film bude nerealan. Zbog toga sam prvo proverila ono što je bilo u mom scenariju, a zatim počela snimanje. Ispostavilo se da je moj scenario mnogo blaži od onoga što se stvarno dešavalo, jer su priče koje sam čula od ljudi koji su doživeli bombardovanje mnogo brutalnije.

Ne radi se o tome da meno nije bilo jasno šta se dešavalo. Ja sam zahvaljujući pričama koje sam čula od svojih prijatelja imala realnu sliku o onome što se dešavalo. Ali ljudi u Nemačkoj nisu znalo ono što sam ja saznala. Kada sam tražila novac nisu baš bili zainteresovani za moj film, jer nisu baš bili zainteresovani za film koji ima donekle političku temu. Sada se to promenilo. U Finskoj smo dobili Grand prix i ušli u konkurenciju za Oskara za kratki film. I u Nemačkoj na moj film reaguju dru-

gačije nego što su reagovali kada sam tražila novac, a ljudi koji to vide su više šokirani nego što sam ja bila kada slušala šta se dešavalo. U Australiji i Americi sam sretala ljude koji su na mom filmu prvi put videli hiljade ljudi sa targetima, njihovi mediji to nikada nisu pokazali. Film je prikazan u Finskoj, otvorio je Festival "Go east" u Visbadenu, bio je u Bukureštu, ovde u Beogradu i biće na dva festivala u Nemačkoj. Završen je pre dva meseca i tek sada počinje svoj festivalski život.

Biljana Garvanlieva, režiserka filma "Devojka i njena harmonika"

MAKEDONSKA EMOTIVNA PODRŠKA

Biljana Garvanlieva je bila u devetom mesecu trudnoće kada je nemačka državna televizija raspisala je konkurs za film. Pomislila je na svoju sedamnaestogodišnju rođaku Emiliju koja živi u Makedoniji i svira harmoniku. O onome šta je posle usledilo Biljana kaže:

- Sastavila sam priču o Emiliji i poslala televiziji. Njima se to veoma dopalo, i kad je moja beba imala tri meseca ja sam počela sa snimanjem filma. Beba me je dodatno inspirisala, donela mi je sreću, a ta sreća me je pratila od početka do kraja snimanja. Snimateljka iz Nemačke je takođe

imala bebu tako da nam je na snimanju sve vreme bilo sjajno. Oko tri sata bismo intenzivno snimali, pola sata sam imala pauzu da bih nadojila dete i to je trajalo tri meseca. Snimali smo tokom tri godišnja doba što se i vidi u filmu, mesec dana je trajala montaža i moj sin je zapravo porastao za to vreme. Sad moj sin ima godinu i po dana, a toliko ima i film. Projekat je dobio podršku nemačke televizije. Oni čuvaju i brinu se o ovim projektima kao o nečemu veoma dragocenom. Tehnička podrška bila je kompletno iz Nemačke, a emotivna iz Makedonije.

Za mene je bilo veliki kompliment od strane nemačke televizije to što su prikazali film uoči katoličkog Božića. Teško je dobiti takav termin u Nemačkoj. Nije bio sinhronizovan, već je prikazan u autentičnom obliku. To je bio veliki kompliment, a najlepša kritika koju sam dobila jeste kad smo održali premijeru u bioskopu i kad je publika prilazila meni i Emiliji, mojoj protagonistkinji da nam čestita. Rekli su nam da ih je film pogodio. Videla sam suze u njihovim očima, puno emocija.

U svim pričama koje pričam ne mogu da pobegnem od Makedonije. To je zemlja koja je moja inspiracija. Tokom rada na filmu "Devojčica i njena harmonika" dobila sam inspiraciju za sledeći projekat. Tema će biti globalizacija, ali moj pristup toj temi će biti veoma emotivan. U gradu Štipu, žene su zaposlene i rade kao šnajderke, a njihovi muževi su nezaposleni i sede kod kuće. Želim da pokažem kako takva situacija utiče na odnos muškaraca i žena.

Marina Jarovskaja, režiserka filma "Sveti ratnici"

Najzanimljivije mi je bilo tokom snimanja ovog filma da istražim kritički ekstremne situacije, pitanje života i smrti gde god da se ono postavi. Kada sam otišla u Rusiju i intervjuisala vojnike koji su se borili znala sam da ću naći interesantne priče. I bila sam u pravu jer su svi pronašli duhovno otkrovenje tokom rata, što je bilo veoma interesantno. Mislim da su svi likovi koje smo pratili završili u filmu. Za dva meseca tamo našla sam dovoljno materijala. Nažalost ne za dugometražni film, nego za film od 30 minuta. Našli smo petoricu ljudi, predstavnike svih pet religija. Da sam snimala ovaj film u Americi, to bi najverovatnije bio film o vojniku koji gubi veru kad vidi sve strahote rata. Rusija je dugo bila ateistička zemlja, a sad je sušta

suprotnost tome. Vera i duhovnost im je bila način da zaštite sebe. Imate u filmu snajperistu koji je sada sveštenik, vojnika specijalnih jedinica koji je postao Šaman, jedan je prešao u Islam... postoji i priča o vojniku koji je kanonizovan. Snajperista je sveštenik više od 10 godina u najstarijoj Ruskoj pravoslavnoj crkvi u okolini Moskve. Posvetio se sveštenučkom pozivu i svojoj porodici. Ima ženu i troje dece. I nije se pokajao što je išao u rat. Svoju decu uči borilačkim veštinama i kaže i da će i oni biti vojnici. Kontraverzno je to, ali našao je spas u hrišćanstvu. Koliko znam povremeno radi kao vojnik na rusko-čečenskoj granici. Crkva je veoma moćna u Rusiji trenutno, kao i vojska. I nije neobično pronaći sveštenika među vojnicima.

54.

BEOGRADSKI FESTIVAL
DOKUMENTARNOG I KRATKOMETRAŽNOG FILMA

30. MART — 4. APRIL 2007.

Beograd
www.beograd.org.yu

“Zabranjeni bez zabrane” nije film o ‘crnom talasu’. Na neki način on je ekstenzija akcije koju je Radoslav Zelenović započeo na Festivalu filmskog scenarija u Vrnjačkoj Banji, knjige intervjuva koju je objavio Milan Nikodijević, nakon čega sledi TV serija od šest epizoda koja će na neki način zaokružiti povratak u korpus srpske kinematografije, filmova koji su bili onemogućeni da stignu pred svoju publiku, bar u svojoj zemlji. ‘Crni talas’ bio je vrh cunamija koji se sručio na mit o ‘maloj, i ničim izazvano, slobodarskoj zemlji na brdovitom Balkanu’. Đavo je definitivno došao po svoje, kada je utamničen reditelj, sveži diplomant FDU, vojnik na sluzenju vojnog roka, Lazar Stojanović, a u nametnuti egzil oterani Žilnik, Makavejev, Petrović, . . .

Ipak zabrana je bilo i pre i praktično počinju sa počecima kinematografskog delovanja u ‘ drugoj Jugoslaviji ’ posle II svetskog rata, kad su drugovi obja-

FILM “ZABRANJENI BEZ ZABRANE”, MILANA NIKODIJEVIĆA I DINKA TUCAKOVIĆA

vili da Istorija filma na ovim prostorima počinje sa njima svesno gurajući u zaborav pola veka kinematografije koja je prethodila. U PLANINAMA JUGOSLAVIJE je izabran da bi SLAVICA dobila primat. I tako sve do šezdesetih godina prošlog veka i prve sudske zabrane za omnibus GRAD Kokana Rakonjca, Marka Bapca i Živojina Pavlovića. . .

Cenzura čija je najstrašnija posledica autocenzura. Pranje sa ispiranjem filmske istorije i pojava belog a potom i ružičastog filma. Pranje biografija. Preletanje iz tabora sudija u tabor glorifikatora. Tamničari su postajali liberali. Na svu sreću mnogo toga ostalo zapisano i upamćeno. Hvala g. Gutenbergu i njegovim elektronskim inkarnacijama. U filmu smo dali šansu da svako ispriča svoju priču. U maniru dokumentarnog esejizma čuvali smo se komentara, sugerisanja i namigivanja u pravcu ko su ‘dobri’ a ko loši ‘momci’. Oni koji su odbili da govore za film najbolje znaju zašto su to učinili. Ovo verovatno nije najbolji mogući film na ovu temu, ali svakako je otvorio prostor za dalje istraživanje Istorije koja ne sme da se ponovi, bar što se zabrana tiče. Prikazivanje na Festivalu je izuzetno bitno jer je i sam bio deo Istorije kao ogledni poligon na kome se demonstrirao metod zabrana bez zabrane.

Film je počeo i svoj međunarodni život na projekcijama u Zagrebu, i upravo u vreme našeg festivala u Francuskoj, 01. 04. 2007. Da baš na prvi april! Kada smo dobili podršku Ministarstva kulture, u okviru redovnog konkursa u obrazloženju je stajalo da ‘ovakav kinematografija’ duguje sama sebi. I to nam je bio dodatni motiv.

Nikola Ležajić, režiser filma “Bokser ide u raj” NAGLAVAČKE OBRNUT MJUZIKL

Bokser ide u raj je žanrovska vežba studenata III godine filmske režije na Fakultetu dramskih umetnosti. Cela klasa je mogla da bira između dve Hemingvejeve priče koje je trebalo adaptirati u scenarija različitih žanrova. Režiser je oduvek hteo da radim mjuzikl pa mu je ovo bila izvrsna prilika da, rađeci na kratkoj formi vidi kako to funkcioniše.

- Tu je u celu priču ušao Danijel Daka Milošević koga praktično smatram koautorom. Zajedno smo smislili koncept, uradili libreto, dok je on napisao muziku kojom ne mogu da budem zadovoljniji. Odlučili smo se da Hemingveja približimo Srbiji, i muzički kao i (kvazi) socijalno angažovano, pošto originalna Hemingvejeva priča nosi dosta značenja koja direktno mogu da se prenesu na našu situaciju. U samom startu smo bili svesni da Fakultet ne može da nam Bog zna koliko pomogne tako da smo u konceptu mjuzikl, koji uglavnom nosi spektakularnost, samo okrenuli naglavačke i postavili da je logično što sve izgleda jadro i nespektakularno i da to ide u korist filma. Čak i kada u jednom trenutku sve liči na pravi holivudski mjuzikl to je i dalje bedno i vrlo brzo utihne. Ovo zvuči kao najgora moguća recenzija za neki mjuzikl, ali nama je bilo zabavno i jako oslobađajuće da radimo naglavačke. Svi nedostaci i poteškoće su nam davale kredit da eksperimentišemo na svim poljima sa stvarima koje inače ne bi nigde prošle - počev od degradacije slike, neuštimitovanosti, lošeg pevanja itd.

Zvuk je praktično završen pre par dana, tako da će ljudi na festivalu Kratkometražnog i dokumentarnog filma prvi videti finalnu verziju filma. Mislim da će negde u isto vreme kao i u Beogradu imati projekciju u i Skoplju.

Nebojša Petrović, režiser filma “Mesečina” ČAROLIJA POLJUPCA

Nebojša Petrović voli muziku impresionizma, Debisija posebno. Slušao je jednom prilikom kompilaciju izabranih radova Kloda Debisija, gde se nalazi i kompozicija „Clair de lune” koja mu je odmah privukla pažnju svojom čarobnom atmosferom, lakoćom i jednostavnošću. Poželeo je tada da tu melodiju oživi jer mu se učinila vrlo pogodnom za animaciju. Već je imao plan da uradi animirani film na neku klasičnu muzičku temu, a onda se ta kompozicija sama nametnula i dala mu inspiraciju. Za sada s strepnjom i znatiželjom iščekuje prvo prikazivanje svog filma.

- Dugo sam razmišljao o tome šta želim da prikažem, kako da ilustrujem tu kompoziciju, kakva osećanja ona pobuđuje. Čarolija, san, prepuštanje trenutku. Upravo takav doživljaj imam kada gledam sliku „Poljubac” Gustava Klimta. Gledao sam tu sliku, a čuo sam Debisija. Tada je inspiracija doživela svoj vrhunac i tada je već počeo da nastaje film. Osim toga, fascinirali su me i neki impresionistički baleti, pa sam ja poželeo da napravim svoju baletsku predstavu. Ovo je moj prvi samostalni film, debitantski nastup, pa su to uobičajene muke početnika. Nikada dovoljno spreman i zadovoljan, nekada obeshrabren, ponekad previsoko postavljam ciljeve pa se razočaravam. Tu su i suočavanje sa vremenom i rokovima što me tera da efikasnije razmišljam i odlučnije pristupam rešavanju problema. Naravno, podršku sam dobijao od prijatelja, starijih i iskusnijih kolega i profesora. Nameravam da konkuršem sa ovim filmom i na drugim festivalima. Nemam sada ništa konkretno, time ću se tek baviti.

Igor Ćorić, autor filma “Ostaci”

Igor Ćorić je diplomirao slikarstvo na Fakultetu likovnih umetnosti u Beogradu, a trenutno završava magistarske studije crteža na istom fakultetu. Osnovao je i sopstvenu producentsku kuću “Freelens Arts” koja će mu pomoći da nastavi sa proizvodnjom sopstvenih filmova. Mladi režiser kaže da sve medije doživljava na sti način. Sve što bi rekao kroz sliku, nastavio je da izgovara kroz film. . . Inspiraciju za film “Ostaci” pronašao je u balkonima Novog Beograda i ljudima koji na njima ostavljaju kojekakve gluposti. Kaže da se te svakojake gluposti i ne vide u filmu. Na pitanje da li je imao poteškoća oko snimanja filma, autor kaže da svaki film ima svoje boginje. Film je prikazan u Španiji na smotri Animac, takmičice se na Animabasauri, Festivalu Kalamazoo u Sjedinjenim američkim državama, ReAnimacija u Poljskoj i u Štutgartu.

BEOGRADSKA ŠKOLA DOKUMENTARNOG FILMA U VAŠINGTONU

Krug Orfelin je imao sreću da i ove godine na svoj način predstavi Beogradsku školu dokumentarnog filma u Vašingtonu. Održane su dve večeri filma, 7. i 11. marta ove godine. Publika je živo i sa razumevanjem reagovala i odazvala se u velikom broju. Mogu reći da se beogradska škola dokumentarnog filma na najbolji način uklopila u renesansu ovog žanra danas u svetu. Pokazala se kao osetljiv i pažljiv svedok stvarnosti, sa snagom da prevaziđe lokalno i da se umetnički uzdigne na univerzalni, opštjeljudski plan, razumljiv uvek i svuda, bez obzira na granice, kulturne i etničke razlike.

Odbor Kruga Orfelin je vrlo zahvalan za izvrstan program filmova koji je predložio režiser Vladimir Perović, autorima Rastku Petroviću i Ivanu Spasojeviću za gostovanje na festivalu, kao i ostalim autorima filmova, Filipu Čoloviću, Darku Sokoviću, Borisu Mitiću, Jeleni Jovičić, Rajku Petroviću, i Ivanu Pešukiću koji su omogućili prikazivanje svojih filmova na našem festivalu.

Krug Orfelin je sa velikim nadama i ambicijom inicirao ovaj događaj sa željom da se Festival srpskog dokumentarnog i kratkog filma u Vašingtonu nastavi i da traje još dugo i uspešno. Iskreno se nadamo ostvarenju plodne i vredne saradnje sa Beogradskim festivalom dokumentarnog i kratkometražnog filma sa ciljem da buduća predstavljanja srpskih filmskih ostvarenja vašingtonskoj publici budu što zapaženija i u što boljem svetlu.

Marko Kostić, režiser filma “Građanin Ker”

BLISKI SUSRETI

Režiser ovog filma se više puta susreo sa čoporima pasa a nekoliko puta je bio i napadnut. Prvo je osećao veliki bes, a onda shvatio da nisu psi krivi za sopstvenu agresivnost već ljudi koji ih izbacili na ulicu i tako pripitomljene životinje pretvorili u divlje i opasne. Shvatio je da ponašanje tih pasa mnogo više govori o ponašanju ljudi, koji, iako žive u gradu, u dvadeset prvom veku, zapravo pokazuju divljačku nemarnost i bezobzirnost prema inferiornijim bićima od sebe. Tad je odlučio da umesto da se i sam ponaša agresivno, snimi film o tome.

- Ideju sam formirao još 1998. godine. Scenario sam napisao godinu dana kasnije. Godine 2006. produkciju je preuzeo Luksfilm Miloša Spasojevića. Ovaj film se pripremao skoro deset godina. Kada se film priprema ovako dugo, poteškoće na snimanju se svedu na minimum. Kućkari i prijatelji pasa su nam pomogli da pronađemo idealne pse za snimanje i tako smanjili naše radno vreme. Postojala je jedino opasnost da ova tema izgubi na aktuelnosti, ali na (ne) sreću, ništa se po ovom pitanju nije promenilo. Po svojoj prilici i neće.

ZORAN STEFANOVIĆ, DEJAN DABIĆ I SLOBODAN MILOŠEVIĆ, AUTORI FILMA “BRBLJIVA KORNJAČA”

movima zadužen je Bratislav – Bata Zlatković, nekadašnji član popularne grupe „Galija”, profesionalni muzičar i profesor na niškoj Akademiji umetnosti, dobitnik mnogobrojnih priznanja za primenjenu muziku, od kojih i nagrade na Martovskom festivalu za animirani film Vere Vlajić „Mali princ na jezeru”. Dragan Tričković – Pop, dugogodišnji je glumac Pozorišta lutaka u Nišu i čovek koji je na niškim televizijama već pravim animirane lutka-emisije.

Scenario za film „Brljiva kornjača” u produkciji SCF 98, napisao je Zoran Stefanović na osnovu istoimene basne, režiju su zajednički potpisali Zoran Stefanović i Dejan Dabić, animaciju Zoran Stefanović i Slobodan Milošević, montažu Slobodan Milošević i Dejan Dabić, muziku Bata Zlatković, a glasove su pozajmili Dragan Tričković-Pop i polaznici Dečje radionice crtanog filma (prevod na engleski Ivana Knežević).

Osnivač Festivala/Founder of the Festival
Skupština grada Beograda
City Assembly of Belgrade
Savet Festivala/Festival Council:
Janko Baljak, predsednik, Danica Acimović, Stefan Arsenijević, Jelena Bojović, Boro Drašković, Miša Milošević, Predrag Popović, Snežana Trstenjak, Slobodan Vučić
Umetnički direktor/Artistic Director:
Vera Vlajić
Organizator Festivala/Festival Organization and Production:
Direkcija FEST-a

Selekciona komisija Festivala za domaći takmičarski program/Selection Committee for Domestic Competition Programme:
Vladislava Vojnović, Oleg Novković, Srdan Vučinić
Selekcija međunarodnog takmičarskog programa/International Competition Programme Selection:
Vera Vlajić, Ivana Kronja, predselekcija/preselection
Žiri Festivala/Festival Jury:
Sayoko Kinoshita, Elena Christodoulidou, Milena Marković, Karpo Godina, Nenad Dukić
Izvršni direktor/Executive Director:
Marina Fafulić

Koordinator međunarodnih programa/International Programme Coordinator:
Milica Curčin
Glavni organizator/Chief Organizer:
Sveta Strahinić
Marketing/Marketing:
Danijela Pušara, Dijana Metlić
Sekretar Festivala/Festival Secretary:
Sonja Đurović
Rukovodilac Press službe/Head of Press Service:
Dragan Jovičević
Press služba/Press service:
Vuk Pajković, asistent/Assistant

Đorđe Zelenović, asistent/Assistant
Ana Stevanović, asistent/Assistant
Nevena Matović, urednik Biltena/Bulletin Editor
Aleksandar Stojković, dizajn Biltena/Bulletin Design
Aleksandar Radoš, P.R/P.R.
Slobodan Jotić, fotoreporter/Photographer
Bogdan Petrović, prevodilac/Translator
Web prezentacija/Web Design:
Goran Todorov
Pokrovitelj Festivala/Festival Supported by:
Ministarstvo kulture Republike Srbije
The Ministry of Culture of the Republic of Serbia

SVE što je lepo...

VIDIMO SE NA 55. FESTIVALU "KRATKOG METRA"

Od prošle godine studenti umetnosti sa Fakulteta primenjene umetnosti Univerziteta umetnosti u Beogradu i Fakulteta umetnosti Akademija umetnosti BK učestvuju na konkursu za idejno rešenje narednog Beogradskog festivala dokumentarnog i kratkometražnog filma. Izložba studentskih radova, pristiglih na ovaj konkurs, je održana u velikoj galeriji SKC-a u periodu od 26. do 31. marta. Žiri u sastavu: Vera Vlajić, Janko Baljak i Aleksandra Jovanić je odlučio da pohvali radove "Kratki spoj" Jovane Todorović, "Pogled na kratko" Milenka Stevanovića i "Svet je tvoj" Deane Petrović i Ivana Stankovića.

Kao najbolje rešenje, izabran je rad studenta treće godine Kompiuterske umetnosti i dizajna, Akademije umetnosti BK, Bojana Zamurovića. Sledeći, 55. beogradski festival dokumentarnog i kratkometražnog filma, održaće se pod sloganom "Sve što je lepo..."

55. Beogradski festival dokumentarnog i kratkometražnog filma

DŽERED KATSJAN, REŽISER FILMA "GDE JE ESTEL?"

Estel je devojka koja je pohađala moja predavanja u Bostonu, gde predajem režiju. Dogovorili smo se da film bude igrani i da njemu ne koristimo prava imena aktera. Ona ima 17 godina, odrastala je u Bostonu, imala relativno težak život. Borila se sa problemima koje imaju tinejdžeri: školom, momcima, nemanjem novca, nemanjem posla... To je bila polazna tačka za građenje karaktera junakinje filma, Estel.

Znači karakter je izmišljen, ali je baziran na istinitim pričama mladih ljudi koje poznajem i njihovim iskustvima. Neki od otišli u vojnu službu odmah po završetku srednje škole. S obzirom na to da sam pacifista interesovalo me je koji su njihovi razlozi. Pohađao sam kvekersku školu, koja je pacifistički orijentisana. Kada sam odrastao shvatio sam da regruti uglavnom dolaze iz škola u kojima ima puno Crnaca, Latinoamerikanaca i imigranata. Način regrutacije je grozan; ubeđuju ih da koledži nisu za njih, da je ta to nepotrebno. Ako se i odluče da idu na studije, obećavaju im da će im to školovanje platiti, da će imati privilegije, da će imati i džeparac. To ide dotle da ih ubeđuju da će im jednoga dana i poezija biti dobra, da će imati životno osiguranje... kada se to desilo devojci koja je pohađala školu u kojoj predajem, pitao sam je zašto se priključila vojsci. Rekla mi je da je to zbog toga što ima pokriveno zubno osiguranje. Ona je prošle godina bila na obuci za marince koji su posle toga išli u Irak. Sve mi je bilo jasno i vrlo me je pogodilo to što mi je rekla. Nije mi bilo jasno zašto je tako. Umesto da mladim ljudima pruže priliku da se obrazuju i imaju kompletno socijalno osiguranje, oni su prinuđeni da uđu u vojsku da bi to dobili. Da izgube život, zapravo.

A oni toga nisu svesni. Imam utisak da u vezi sa svim tim vlada apsolutno neznanje. Ti mladi ljudi ne znaju šta to znači za njihove živote. Tek u poslednje vreme, zbog rata u Iraku i svih ratova, regruta je sve manje. Mladi su svesni samo činjenice da ti ratovi nisu njihovi i da ne žele da izgube svoje živote. Zbog toga su oni koji ih regrutuju prinuđeni da izmišljaju raznorazne bonuse, povlastice, oslobađajuće takse. Na žalost, i roditelji su ti koji ih nagovaraju na to. Kada razmišljaju o životu svoje dece i mogućnostima koje će imati u budućnosti, verovatno misle da je vojska neka vrsta sigurnosti koju treba da imaju. Misle da će ih ona disciplinovati jer su pomalo "ludi", da će ih učiniti čvršćima... Ali, ne razmišljaju o krajnjim konsekvencama svega toga. O njihovoj pogibiji u Iraku, Avganistanu...

Znam nekoliko takvih priča. Regrutovanje počinje kada napune 14 godina, na prvoj godini srednje škole. Buš je potpisao dokument "NO CHILD LEFT BEHIND", vrlo ironičnog naziva koji se tiče škola. Ukoliko škola želi da dobije neka sredstva od Vlade SAD, a sve to žele, mora vojski da pošalje podatke o svim učenicima koji pohađaju tu školu, budućim regrutima. Vojska ima i svoje punktove u svakoj školi. Tamo imaju i vojne vežbe sa lažnim puškama, uniformama... E o svemu tome govori moj film. To je kratki film koji u flash-backu, glasom Esteline mlađe sestre, priča šta se dogodilo.

JARRED KASTIAN, DIRECTOR OF "WHERE IS ESTELLE?"

Estelle is a girl who attended my lectures in Boston, where I teach direction. We agreed that the film be a featured one and that we don't use the real names of the characters. She's 17, she grew up in Boston, had a relatively hard life. She fought all the problems teenagers are facing - school, boys, being broke, being out of work. . . It was the starting point for building the character of the lead character of the film, Estelle.

So, the character is fictitious, but based on true stories of young people I know and their experiences. Some went to the army immediately after graduating high school. Since I am a pacifist, I wanted to know their reasons. I went to a Quakers' school which is pacifist oriented. While growing up, I realized that recruits were mostly coming from schools with a lot of African Americans, Hispanos and immigrants. The recruitment method is awful: they try to persuade them that colleges are not for them, that they are unnecessary. If they opt to go to college, they promise they would pay their scholarships, that they will have privileges, pocket money... They even promise them they will have a good pension one day, that they will have life insurance... When that happened to a girl that went to a school where I teach, I asked why she had joined the army.

She told me that she did it because they covered her dental insurance. Last year she underwent training for marines that were later sent to Iraq. Everything was clear to me and I was deeply moved by what she told me. I couldn't understand why it was so. Instead of giving young people the opportunity to educate themselves and have complete social insurance, those youngsters are forced to go to the army to achieve this. To loose their lives, that is.

And they are not aware of it. I have the impression that the denial about these things is complete. Those young people don't know what this means for their lives. It is only recently, due to the war in Iraq and all wars, that there is increasingly fewer recruits. Young people are only aware of the fact that these wars are not theirs and that they don't want to loose their lives. Therefore, the recruiters have to invent various bonuses, privileges, incentives... Unfortunately, the parents are also those who are pushing their kids in that direction. When thinking about the lives of their children and the opportunities they should have in the future, they probably think that the army is some kind of safe bet. They think that the army will teach their children discipline and toughness, for they are a little crazy... But they don't think about the ultimate consequences of all that. About them getting killed in Iraq, Avghanistan...

I know several such stories. Recruiting starts when they are 14, at their freshman high school year. Bush signed a document entitled NO CHILD LEFT BEHIND, a very ironic title in the high school context. If the school wants to get certain funds from the US government - and every school does - it must send the data about all students attending the school, future recruits. The army has it's "checkpoints" in all schools. They even have military exercises with mock guns, uniforms... All that's the theme of my film. It's a short film using flash backs and the voice of Estelle's younger sister, telling what happened.

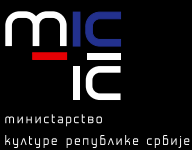
Dom sindikata

13:00	15:30	18:00	20:30
ŠPANSKI KRATKI FILMOVI PROGRAM 1 (123') Svet iz časa u čas (123')	ŠPANSKI KRATKI FILMOVI PROGRAM 2 (74') • Uznemirujuća simfonija (27') • Sa jezikom (17') • Caskanje (26') • Čitoplazma u kiseljoj sredini (4')	ŠPANSKI KRATKI FILMOVI PROGRAM 3 (80') • Ono što je važno (11') • Igra (15') • Smrznute duše (16') • Poslednji polaroid (20') • Kazna (18')	20.00 SVEČANO PROGLAŠENJE POBEDNIKA VELIKA SALA Program nagrađenih filmova

Dvorana Kulturnog centra

13:30	16:00
SVEDOČENJA PROGRAM 1 Memento mori-Kosovo pogrom bez kraja (80')	SVEDOČENJA PROGRAM 2 • Poslednji vikend u Sarajevu (10') • Studenički krst (42') SPECIJALNO Film o Karpu Aćimoviću Godini, Ram za nekoliko slika (60')

organizator festivala:

KNJAZ MILOŠ

AIR FRANCE

